

Mindenszentek ünnepén. Kismisére.
Az Anyaszentegyház öröme a mi örömünk

Az egyház minden nap az esztendőben szentet ünnepel. Azonban a szentek száma oly nagy, amint Szent János a jelenések könyvében említi, hogy nem tudunk mindegyiknek külön ünnepet szentelni. Ma az összes szenteket együtt ünnepeljük. Örömnünnep elsősorban az Egyház számára. Az ember szeret munkájában gyönyörködni. Az asztalos a szépen készült bútordarabokban, a földműves ember a szépen sárguló, ringó búzatáblában. Az Egyház munkája lelkek irányítása a boldog égi haza felé. Ma büszkén, szent örömmel tekinti munkájának eredményét. De örömmel tölti el az a tudat is, hogy abban a harcban, amelyet a lelkek megmentéséért folytat, nincs egyedül. Azok a szentek, kik az ő gondviselő jósága által jutottak el Isten boldog szinelátására, nem feledkeznek meg róla.

A mai ünnep öröm a mi számunkra is. A mesebeli kastély magas hegy tetején. Aki feljutott, egész életére boldog volt. Sokan visszariadtak a nehéz úttól. Mások helytelen utat választva lezuhantak. És ismét mások feljutottak és boldogok voltak. Egy vándor fel akarva jutni a kastélyba, a földön keresgélt. Lábnyomokat, azoknak a lábnyomait, akik már feljutottak. Mi is lábnyomokat keresünk, szentek lábnyomait. Itt jártak valamikor a földön. Ebben a községben is. Itt hagyták lábnyomukat, hogy azon haladva mi is eljuthassunk. S ha szemléljük a szentek lábnyomainak ösvényét, kettőt találunk. Az ártatlanság útját járókét. Szent Teréz, Szent (?_____), Alajos; és a bűnbánat ösvényét járókét. Dávid király, Mária Magdolna. Kövessük őket, hogy eljuthassunk hozzájuk.

Kőröstarján, 1965. november 1.